

вѣрно. Народното събрание да не пристѣпва къмъ работа, докато не запита великитѣ държави, защо така безчовѣчно разпокъсаха българския народъ? И наистина, Великото учредително събрание се заключило въ единъ черковенъ дворъ и не желало да работи Конституцията.

Князь Дондуковъ, като видѣлъ това, изпратилъ телеграма до руския царь, че българитѣ сж много натѣжени, гдето отечеството имъ е така зле разпокъсано. Рускиятъ царь веднага изпратилъ генералъ Обручевъ въ България да каже на българитѣ: сега да не се гнѣвятъ и бунтуватъ противъ Берлинския миръ. Да потърпятъ. Ще дойде день, България да стане велика, народътъ български обединенъ и цѣлокупенъ.

Събранието послушало и пристѣпило къмъ работа, а Стамболовъ веднага заминалъ въ Сливенъ да види, дали не може да свика голѣмо „гимнастическо дружество“, косто да вдигне възстание въ Тракия.

Великото учредително събрание въ Търново се помирило и обсъждало Конституцията. Гласовѣтъ се раздѣлили: по-богатитѣ и образовани българи искатъ да иматъ по-голѣма свобода и голѣми права за себе си, а за бедния и неукия народъ по-малки или никакви права.

Стамболовъ се върналъ отъ Сливенъ, срещналъ се съ подпредседателя на Събранието Петко Каравеловъ и питалъ: Константинъ Стоиловъ съ кого държи — съ богатитѣ, или съ беднитѣ и проститѣ?

Оказало се, че Стоиловъ взелъ страната на богатитѣ и образованитѣ. Той казвалъ: нека изпървомъ да бжде така, па сетне, когато беднитѣ се позамогнатъ и когато въ новитѣ училища се научатъ да пишатъ, четатъ, смѣтатъ и станатъ зрѣли и опитни, и тѣ ще добиятъ всички права.

Каравеловъ и Стамболовъ, заедно съ писателя Петко Рачовъ Славейковъ не одобрили това. Тѣ надумали народнитѣ представители да отхвърлятъ